

Cuprins

Partea întâi.....	7
Partea a doua.....	169
Partea a treia	315
Partea a patra	431
Epilog	564
Nota autoarei.....	579
Bibliografie	581

MARÍA DUEÑAS

Iubirile croitoresei

Traducere din limba spaniolă și note
de Ileana Scipione

POLIROM
2013

Când am terminat de călcat, m-am uitat la ceas. Șase și douăzeci. Rochia era gata; mai trebuia să mă aranjez și eu.

Am intrat în cadă și mi-am golit mintea. Nervii urmau să-mi revină în preajma recepției; pentru moment, meritam puțină odihnă: una cu apă caldă și spumant de baie. Simțeam că trupul ostenit mi se relaxa, degetele sature de cusut își pierdeau înțepeneala și vertebrele cervicale se detensionau. Începeam să moțai, lumea părea să se topească în porțelanul căzii. Nu-mi aminteam să mai fi trăit ceva atât de plăcut de luni de zile, dar senzația agreabilă n-a ținut mult: a întrerupt-o ușa camerei de baie, care s-a dat de perete fără nici o ceremonie.

— Da' un' ți-e mintea, feto? a strigat Candelaria, într-un acces de furie. E trecut de șase și jumătate, iar tu stai tot la mulat, ca boabele de naut. Păi, n-o să mai ai timp, fetițo! La ce oră ai de gând să începi să te aranjezi?

Contrabandista venise cu femeile de care echipa ei de urgență nu se putea lipsi: cumătră-sa, coafeza Remedios, și vecina de pensiune Angelita, cu talente de manichiuristă. Cu puțin timp în urmă, o trimiseseam pe Jamila să cumpere ace de păr pe Strada Luneta; pe drum, se întâlnise cu Candelaria, care aflase astfel că eu mă ocupasem de rochiile clientelor mai mult decât de ale mele, așa că abia dacă avusesem vreme să mă pregătesc.

— Da-i bice, bruneto; ieși din cadă, că-i mult de făcut și n-avem vreme.

M-am lăsat pe mâna ei, ar fi fost cu neputință să rezist ciclonului. Și, firește, i-am mulțumit din tot sufletul pentru ajutor: abia dacă mai erau trei sferturi de ceas până venea jurnalistul, iar eu încă mai arătam, după spusele ei, ca un măturol. De cum m-am învelit în prosop, s-au și pus pe treabă.

Vecina Angelita s-a concentrat asupra mâinilor, mi le-a frecat cu ulei, le-a înlăturat asperitățile și a pilit unghiile. Cumătra Remedios s-a ocupat între

timp de păr. Prevăzând lipsa de timp, mi-l spălasem de dimineată, iar acum aveam nevoie de o pieptănătură onorabilă. Candelaria și-a arogat funcția de asistentă a amândurora, întinzându-le pense și foarfeci, bigudiuri și bucățele de vată, în timp ce, fără să-i tacă gura, ne punea la curent cu ultimele bârfe care circulau prin Tetuan despre Serrano Suñer. Acesta sosise în urmă cu două zile și vizitase, însoțit de Beigbeder, toate locurile și toate personajele relevante din nordul Africii: de la Alcazarquivir la Xauen și apoi la Dar Riffen, de la calif la marele vizir. Eu n-o mai văzusem pe Rosalinda de o săptămână, dar veștile umblau din gură în gură.

— Se spune că ieri au luat la Ketama o masă arăbească, printre pini, stând pe covoare așternute pe jos. Se mai spune că pe Cumnatism era să-l lovească apoplexia când i-a văzut pe toți mâncând cu mâinile; omul nu știa cum să ducă cuscusul la gură fără să piardă jumătate pe drum...

— ...iar Înaltul Comisar era fericit, făcea pe marele amfitrion și fuma havană după havană, a adăugat un glas din ușa.

Firește, al lui Félix.

— Ce cauți la ora asta aici? am întrebat, uimită.

Plimbarea de seară cu maică-sa era sfântă, cu atât mai mult în acea zi, când toți erau în stradă. Ducând degetul mare la gură, a făcut un gest elocvent: doña Elvira era acasă, beată, cum se și cuvenea, înainte de vreme.

— Cum astă-seară mă părăsești pentru un jurnalist venetic, cel puțin nu vreau să pierd pregătirile. Vă pot da o mână de ajutor, doamnelor?

— Dumneavoastră sunteți cel care desenează divin? l-a întrebat brusc Candelaria.

Fiecare știa cine era celălalt, dar nu se întâlniseră niciodată.

— Ca Murillo însuși.

— Atunci să vedem cum credeți că trebuie să-i facem fetei ochii, a zis, întinzându-i trusa de machiaj pe care niciodată n-am aflat de unde o luase.

Félix nu machiasse pe nimeni în viața lui, dar nu s-a speriat. Din contră, a luat ordinul contrabandistei

drept un dar și, după ce s-a uitat la poze în vreo două numere din *Vanity Fair*, încercând să se inspire, s-a dedicat feței mele ca și cum eram un tablou.

La șapte și un sfert, eram tot în prosop și cu brațele întinse, iar Candelaria și vecina se străduiau să-mi usuce lacul de unghii, suflând peste ele. La șapte și douăzeci, Félix mi-a netezit sprâncenele cu degetele mari. La și douăzeci și cinci, Remedios mi-a pus ultima spelcă în păr și, peste nici câteva secunde, Jamila a venit din balcon, gonind nebunește, și ne-a strigat în gura mare că însoțitorul meu tocmai se arătase în colțul străzii.

— Și acum, mai lipsesc doar două lucruri, a anunțat asociata mea.

— Totu-i perfect, Candelaria: nu mai e vreme pentru nimic, am spus, ducându-mă, pe jumătate dezbrăcată, să-mi iau rochia.

— Nici vorbă, mi-a strigat din spate.

— Nu mă mai pot opri, Candelaria, asta e, am insistat, nervoasă.

— Taci și uită-te, am spus! mi-a poruncit, apucându-mă de un braț în mijlocul coridorului.

Și mi-a întins un pachet plat, învelit într-o hârtie mototolită.

L-am deschis în graba mare: știam că nu mă puteam opune, căci n-aveam decât de pierdut.

— Dumnezeu, Candelaria, nu pot să cred! am zis, despachetând niște ciorapi de mătase. Cum ai făcut rost de ei, fiindcă mi s-a spus că nu se poate găsi o pereche de luni de zile?

— Taci odată și deschide asta acum, a zis, nelăsându-mă să-i mulțumesc și dându-mi alt pachet.

Sub hârtia grosolană de împachetat am găsit un obiect frumos din sidef strălucitor, cu marginea aurită.

— E o pudrieră, m-a lămurit cu mândrie. Ca să-ți pudrezi bine nasul și să nu fii mai prejos decât doamnele mari și importante lângă care o să stai.

— E minunată, am șoptit, mângâind-o.

Am deschis-o: în interior avea pudră compactă, oglinjoară și un puf alb de bumbac.

— Mulțumesc, Candelaria. Nu trebuia să te deranjezi, ai făcut atâtea pentru mine...

N-am putut să spun mai mult din două motive: eram gata să izbucnesc în plâns și chiar atunci a sunat la ușă. Soneria m-a trezit, n-aveam vreme de sentimentalisme.

— Jamila, deschide la iuțeală, am poruncit. Félix, adu-mi combinezonul de pe pat; Candelaria, ajută-mă cu ciorapii, să nu mi se ducă vreun fir din cauza grabei. Remedios, ia pantofii; Angelita, trage perdeaua dinspre coridor. Haideți, duceți-vă cu toții în atelier, să nu se audă.

Până la urmă, cususem din mătasea naturală un *deux-pièces* cu revere mari, foarte pe talie și cu fustă evazată. Neavând bijuterii, în loc de orice podoabă purtam lângă umăr o floare din mătase de culoarea tutunului, asortată cu pantofii care aveau tocuri ametoitoare, făcuți de un cizmar din mahalaua arăbească. Remedios reușise să facă din pletele mele un coc elegant, ce părea improvizat și încununa grațios munca spontană de machior a lui Félix. În ciuda lipsei de experiență, făcuse ceva splendid: îmi umpluse ochii de bucurie și-mi îngroșase buzele, luminându-mi fața obosită.

M-au îmbrăcat împreună, m-au încălțat, mi-au netezit părul și au improspătat rujul. N-am avut timp nici măcar să mă uit în oglindă; de cum m-am văzut gata, am ieșit grăbită pe culoar și l-am parcurs în vârful picioarelor. La intrare, am frânat și, simulând calmul, am intrat în salon. Marcus Logan stătea cu spatele, privind strada peste un balcon. Auzindu-mi pașii, s-a întors pe lespezi.

De la ultima noastră întâlnire, trecuseră nouă zile în care urmele rănilor cu care venise deveniseră tot mai mici. Mă aștepta cu mâna stângă în buzunarul unui costum închis la culoare, căci nu mai purta fașa. Pe chip abia îi mai persistau câteva urme lăsate de fostele răni sângerânde, iar tenul lui căpătase un bronz marocan, în contrast puternic cu albul impecabil al cămășii. Stătea fără vreun efort aparent, cu umerii tepeți și spatele drept. Când m-a văzut, a zâmbit, nemaivenindu-i greu să-și traga buzele spre ambele laturi ale feței.

— Cumnatisimul n-o să mai vrea să se întoarcă la Burgos după ce va va vedea astă-seară, a spus în loc de salut.

Am încercat să răspund cu o frază la fel de ingenioasă, dar un glas din spate mi-a distras atenția.

— Grozavă bomboana, fetițo, a dat sentința Félix cu o șoaptă răgușită, din ascunzișul lui de la intrare. Mi-am ascuns râsul.

— Mergem? am întrebat.

Nici el n-a putut răspunde: chiar când să ieșim, o prezență copleșitoare a invadat spațiul.

— O clipă, don Marcus, a cerut contrabandista, ridicând mâna, cerând parcă o audiență. Vreau să vă dau un mic sfat înainte de plecare, dacă îmi permiteți.

Logan m-a privit, oarecum deconcertat.

— E o prietena, l-am lămurit.

— În acest caz, spuneți-mi ce doriți.

Candelaria s-a apropiat de el și a început să-i vorbească, prefăcându-se că alunga o scamă inexistentă de pe pieptul hainei purtate de nou-sosit.

— Ai mare grijă, măi peniță, că fetița asta duce multe oboseli în cârcă. Nu cumva s-o seduci cu aerele tale de străin cu bani și p-ormă s-o faci să sufere, fiindcă, dacă ți se urcă la cap și ți se năzare s-o atingi măcar c-o floare, văr'miu poponaru' și cu mine ți-o coacem când nici cu gându' nu gândești, și-ntr-o noapte bagă un gagiș cuțitu-n tine pe orice uliță din mahalaua arăbească, de-ți lasă juma' de față, tomna aia bună, ca de ciudat, plină de urme, e limpede, sufletei?

Jurnalistul n-a replicat: din fericire, deși vorbea impecabil spaniola, abia dacă pricepuse o vorbă din amenințătorul discurs al asociatei mele.

— Ce-a zis? a întrebat, întorcându-se, nelămurit, spre mine.

— Nimic important. Să mergem, se face târziu.

La ieșire, abia m-am stăpânit să nu arăt ce mândră eram. Nu de cum arătam, nici de bărbatul atrăgător care mă însoțea, nici de recepția importantă din acea seară, ci de iubirea fără cusur a prietenilor ce rămăneau în urmă.

Pe străzi se vedeau steaguri roșu-galbene, ghirlande și afișe care îl salutau pe ilustrul invitat și-l ridicau în slăvi ilustrul cumnat. Sute de arabi și spanioli mergeau grăbit, fără țeluri aparente. Balcoanele, împodobite în culorile naționale, erau pline de lume, ca și acoperisurile-terasă. Vedeai tineri care, cocoțați în locurile cele mai incredibile – pe stâlpi, grilaje, felinare –, căutau locul de unde să poată privi mai bine tot ce urma să se petreacă; tinerele mergeau de braț și aveau buzele proaspăt rujate. Băieții alergau în grupuri, zburând în zigzag în toate direcțiile. Copilașii spanioli erau bine pieptănați și miroseau a colonie, băieții cu cravățele, fetițele cu fundițe; iar cei arabi, unii desculți, alții nu, purtau mici *djellabe* și *tarbush*.

Pe măsură ce ne îndreptam spre Piața Spaniei, masa de trupuri devenea tot mai densă, glasurile mai ascuțite. Era cald și lumina era încă puternică; a început să se audă o fanfară care își acorda instrumentele. Fuseseră instalate gradene portabile, căci până și ultimul milimetru de spațiu era deja ocupat. Marcus Logan a trebuit să-și arate de nenumărate ori invitația ca să ne putem deschide drum dincolo de barierele de siguranță ce separau mulțimea de zona pe unde urmau să treacă notabilitățile. Pe drum, abia am vorbit: zarva și constantele ocoluri ale obstacolelor au împiedicat orice schimb de cuvinte. Uneori trebuia să mă prind cu toate puterile de brațul lui, pentru ca mulțimea să nu ne despartă; alteori, el trebuia să mă țină pe după umeri, ca să nu mă înghită laconia mulțimii. Am întârziat, dar am ajuns. Când am trecut de poarta cu grilaj a Înaltului Comisariat, stomacul mi s-a strâns și am preferat să nu mă gândesc la nimic.

Mai mulți soldați arabi păzeau intrarea, impunători în uniforme de gală, cu turbane mari și pele-rinele în vânt. Am traversat grădina împodobită cu steaguri și stindarde, un aghirotant ne-a dus până la un grup numeros de invitați, care așteptau începutul recepției sub parasolarele albe instalate pentru ocazie. La umbra lor, așteptau caschete militare, mănuși și mărgele, cravate, evantaie, cămași albastre sub vestoane albe cu însemnele Falangei brodate